Mizah

MECLİSTE BÜTÇE MÜZAKERELERİNE BAŞLANDI :
Başvekil — Şu geliri doluya koysam almıyor, boşa koysam dolmuyor!..

FIKRALAR

KOLAYLIK

İstanbula yeni gelmişti. Taksimden tramvaya bindi. Biletçiye:

— Tepebaşında ineceğim, dedi. Fakat Tepebaşının neresi olduğunu bilmiyorum.

Biletçi bir yandan biletini keserken:

— Kolayı var, ağam, dedi. Şu bey de Dairede inecek. Ondan bir durak evvel inersin!

HUY

Şehrin meşhur otomobilli bayanlarından biri lüks arabasını Şişliye doğru sürüyordu. O sırada Heybeli hastahanesi dahiliye mütehassısı Doktor Hilmi Ülgen ile beraber tramvay bekliyen arkadaşı:

— Şu kadını ne zaman görsem hep böyle yavaş gider, dedi. Otomobilini en fazla saatte yirmi veya yirmi beşle sürüyor.

Doktor Hilmi Ülgen gülümsedi:

— Bilirim, dedi. Onun huyudur: yirmi beşten yukarı hiç çıkmaz!

SEYYAH

Bütün memleketi gezdiğini iddia ediyordu. Sordular:

— Sarıkamışı gördün mü?

— Elbette! O kamıştan şeker bile çıkardım.

— Eskişehirde bulundun mu?

— Çoook eskiden! O zamanlar orası henüz yeni şehirdi!

— Peki, Karadeniz kıyılarına gittin mi?

— Gitmez olur muyum? Hattâ bu denizin kapkara sularından dolma kalemime bile doldurdum!

TEBRİK

Arkadaşı, hal-hatır sorduktan sonra:

— Belki sen de duymuşsundur, dedi. Ortada bir rivayet var: Benim Süheyla ile nişanlandığımı söylüyorlar.

Kadıköyün nüktedan kaymakamı Ahmet Akbil ciddî bir tavırla başını salladı:

— Duydum. Doğruysa seni tebrik ederim, değilse onu!

TEMİZLİK

Belediye hekimi, uzaktan geçen bir kadını gösterdi:

— Tanır mısın? Bizim Mehmed'in karısı. Aşkolsun doğrusu, Mehmed'e! Karısını pek temiz giydiriyor.

Faruk Nafiz:

— Hakikaten öyle. Fakat hakkı da var, birader. Her şey karşılıklı olur: karısı da onu hayli temizliyor! dedi.

EN KUVVETLİSİ

Adam, buz dolabı satan mağazalardan birine girdi:

— Dün baktığımız buz dolabını istiyorum, dedi.

Satıcı memnun olmuştu:

— Hay hay, efendim. Demek epey tereddütten sonra nihayet buradan almaya karar verdiniz. Lûtfen söyler misiniz, efendim: sizi bu buz dolabını almaya sevkeden en kuvvetli âmil nedir?

Adam hiç tereddütsüz cevap verdi:

— Karım!

TASARRUF

Senihi Yürüten, diğer bir Milletvekili arkadaşiyle ufak bir inceleme gezisine çıkmıştı. Köyden —tabii, otomobille— geçerken arkadaşı köylülerden birine sordu:

— Geçen sene burada iki tane yeldeğirmeni vardı. Şimdi bir tane kalmış. Diğeri ne oldu?

Köylünün yerine Senihi yürüten cevap verdi:

— Tasarruf yapıyorlar, bakmışlar ki rüzgâr ikisine yetecek kadar esmiyor, birini yıkmışlar!

HAYRET!

Ev sahibi, pazar günü gelen misafirlerine, salondaki tabloyu gösteriyordu. Bu arada, eski bir portreyi işaret ederek:

— Şu, dedi, büyükbabamın resmi!

Misafirler arasından Esat Mahmut Karakurt, şaşkınlığını saklıyamadı:

— Hayret! diye haykırdı. Ne kadar genç!

MERAK BU YA!

Gazinodaydılar. Cevat Şakir, Suat Şakir'in kolunu dürterek gösterdi:

— Şu kadını görüyor musun? Bir milyon beşyüz bin dokuzyüz lira serveti var. Geçenlerde talip oldum, reddetti.

Suat Şakir hayretle sordu:

— Peki ama, birader, bu kadar zengin bir kadının seninle evleneceğini mi zannediyordun?

— Hayır.

— O halde niye izdivaç teklif ettin?

Cevat Şakir içini çekti:

— Bir milyon beşyüz bin dokuz yüz lirayı kaybedince insan ne hissediyor, onu öğrenmek istiyordum!

Türkiyenin en nefis magazini!
Fotoğrafla güzellik ve kadın mecmuası!
YAKINDA ÇIKIYOR!

PERİ

Sahibi: RAMİZ GÖKÇE
Mizah ve Salon mecmuaları gibi
PERİ de tarzının yegânesi olacaktır.

Sayı: 138

Sahibi ve yazı işlerini fiilen idaren eden
RAMİZ GÖKÇE
Basıldığı yer:
Cumhuriyet matbaası - İstanbul

Sayı: 138 — Cilt 6. FİATI 25 KURUŞTUR 25 Şubat 1949

Mizah

SAHİBİ : RAMİZ GÖKÇE
ABONE :
Seneliği 1250 kuruş, altı aylığı yoktur.

Posta kutusu : 255
İdarehanesi: İstanbul, Babıâli Caddesi, Vilâyet Konağı yanı, No. 10
Telefon : 20715

• CUMA GÜNLERİ ÇIKAR HAFTALIK TARAFSIZ MEMLEKET MECMUASI •

BAŞ KÖŞEDEN

Bütçe Açığı Ne ile Kapanacak?

1949 senesi bütçe müzakereleri yapılıyor. Müzakeresi yapılan bütçe çocuk oyuncağı değildir. Koskoca bir Maliye Bakanının maliyeden alınıp Tekele verilmesine sebep olmuştur. Sonra bu sıkı müzakerede Adnan Menderes var. Menderes, Menderes gibi coşar, yatağından çıkar, taşar ve ortalığı suya boğar.

Ahmet Tahtakılıç da var. Belâgat kılıcını çarha çekmiş ve ensesini, yüzünü çelik zırhlarla kapamak ihtiyatını göstermiştir.

Velhasıl heyecanlı bir haftadayız, belki hükûmet, bütçeyi Meclisten geçirivermek için sıkışık ve yorgun bir zamanı kollamıştır. Zira bütçe açığı, bu hesabı düşündürecek vaziyette. İş, açığı kapamaktan ziyade bütçeyi çıkarmakta. Nasreddin Hocanın çukur hikâyesindeki gibi...

Hoca birgün, evinin önünde bir çukur açıyormuş. Komşusu sormuş:

— Hocam, bu çukuru neden açıyorsun?

— Şuradaki moloz yığınını gömeceğim.

— Çukurdan çıkan ne olacak?

Hoca gülmüş:

— O kadar incesini düşünemem!

MİZAHCI

ÇELİK PERDELERİN ARKASINDAN :

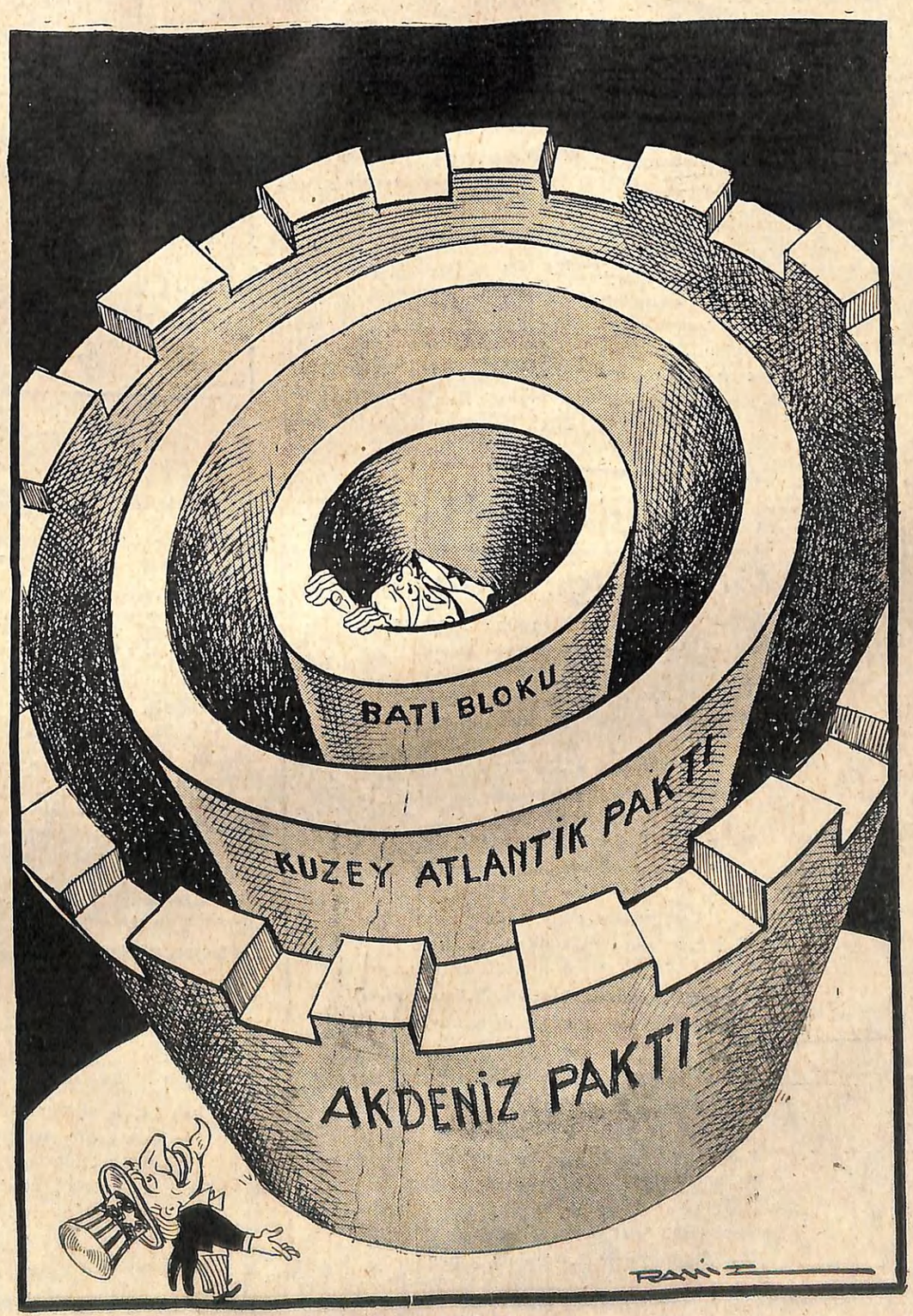

Rusya — Saldırırım haa!

ÇALIM

Refi' Cevad ULUNAY

— Kısa iskeç —

ŞAHISLAR

Doktor Hazik, Ziyaretçi, hizmetçi

(Doktor Hazik'in yeni açtığı muayenehanesi, içi pırıl pırıl cerrahî âletlerle dolu camekân, üstü camlı mükellef bir yazıhane, telefon, şezlong, koltuk raflarında itina ile ciltlenmiş kitaplar dizili kütüphane... Doktor Hazik, beyaz gömleğini giymiş, yine beyaz ketenler giymiş olan hizmetçisi ile konuşur.)

Doktor — Sana söyliyeceklerimi iyice aklında tutmalı kızım. Doktorluk da her meslek gibi biraz çalım ister...

Hizmetçi — Evet efendim...

Doktor — Bir hasta geldiği zaman onu sanki bekleme odası âdeta dolu imiş gibi yapacaksın hattâ: Bu odada çok bekliyenler var. Sizi öteye alayım dersin; birdenbire yanıma getirmezsin; bekletirsin... Yüzünden zeki bir kız tesiri yapıyorsun... Göreyim seni... Vazifeni iyi yap.

— Merak etmeyiniz efendim.

— Bazı hastalar para meselesinde senin ağzını ararlar... Katiyyen birşey söyleme.

— Muayene ücretini sorarlarsa ne diyeyim?

— Orasını doktorla görüşürsünüz. Dersin... Malûm a... Operatörler dahiliyeci yahut asabiyeci doktorlar gibi değildirler. Ameliyatın ehemmiyetine göre para alırlar. (O esnada kapının zili çalınır). Kapı çalınıyor. Mutlaka bir hasta olacak. Dediğim gibi bekleme salonuna al. Buraya getirirken kapıyı vurmağı unutma... (Hizmetçi çıkar).

(Biraz sonra dışarıdan ayak sesleri gelir. Kapı vurulur. Doktor hemen telefonu alır.)

— Giriniz! (içeriye orta yaşlı bir adam girer. Doktor eli ile oturmasını işaret eder ve sanki kendisine telefon ediliyormuş gibi konuşmağa devam eder). Allo!.. Evet... Ben, doktor Hazik. Teşekkür ederim... Mümkündür... Fakat hasta kimdir? Celil Bey mi? Hayret... Avrupaya gitmediniz mi?.. Ya! Demek yine bizim doktorlara avdet öyle mi? Pek âlâ... Pek âlâ... Azizim. Ben bu ameliyat için yuvarlak hesap iki bin lira alırım... Mutabık mıyız?.. Hayır, hayır, pazarlığa hacet yok. Eğer ısrar ederseniz red ederim. Emin olun... Sizi çok sevdiğim için... Hatırınız için.. Demek böyle... O halde muayenehaneye gelin teferruatı kararlaştıralım... Teşekkür ederim... Bekliyorum. (Mikrofonu yerine takar, mahcup bir eda ile bir kenarda oturan müşteriye baka.. Üzerinde lâzımgelen tesiri yaptığına kani olduktan sonra):

— Şimdi sizinle meşgul olalım efendim.

— Peki efendim... Şey...

— Neniz var efendim? Sizi dinliyorum... Nerenizden muztaripsiniz?

Hasta öksürür!

— Doktor. Ben çok hasta değilim.

— O halde burada işiniz ne?

— İdareden geliyorum. Şehirle konuşabilmeniz için telefonunuzu merkeze raptedeceğim!

BİR BAKANA GÖRE CEZAEVLERİNİN HALİ..

— *İki gözüm, ben adam kesecek değil, koyun kesecek şey istemiştim..*

— *Öyleyse satır gönderelim ağabey!*

Tek keramet

Grip Salgınında

Canımıza tak etti günden güne soğuklar
İhtiyâten radyoya sokulmayın çocuklar!

★

Yakalatır sizi de soğuk algınlığına
Öksürüklü şarkılar, aksırıklı nutuklar...

★

Gripe tutulmayın; yoksa, kurtulmak için
Beklersiniz güneşi görsün diye ufuklar...

★

Evde değil, kömürden, kömürcüde eser yok
Odunu sorarsanız ormanlarda uyuklar!

★

Bu gidişle tutacak odun, kömür yerini
Atalardan yadigâr kebelerle gocuklar...

★

Kavuşmak mümkün olur ancak yazın sıcağa,
Nitekim buz gibi su gördü kışın musluklar!

★

Karaborsa doları gibidir et fiatı,
Zümrüd anka kuşundan kıymetlidir tavuklar.

★

Bir asâlet kazandı kara kış ortasında
Ne idüğü bellisiz pastırmalar, sucuklar...

★

Bunları düşündükçe ürperir, titrer Ozan;
Hastalık korkusundan dudakları uçuklar.

Deli Ozan

FELEK

Mizah yolunda yıllardanberi kalem sallamış değerli meslek arkadaşımız Burhan Felek «Pazar Şakaları» nın en güzellerini iki cilt halinde toplamıştır. Beheri 250 kuruş fiyatla satılan bu güzel eserleri tekmil okuyucularımıza tavsiye ederiz.

SATILIK

Üsküdarla Kuzguncuk arasında ve deniz kıyısında altıyüz küsur metrelik, meyve ağaçları ve suyu bulunan, bilhassa antrepo yapılmağa fevkalâde elverişli mükemmel bir arsa satılıktır. İsteyenlerin 20715 numaraya telefonla müracaatları.

Çömezin Röportajları:

138

Balolar Hakkında..

Çizen: RAMİZ

— Basın balosuna kimler gider?

— Gazetecilerden başka herkes!

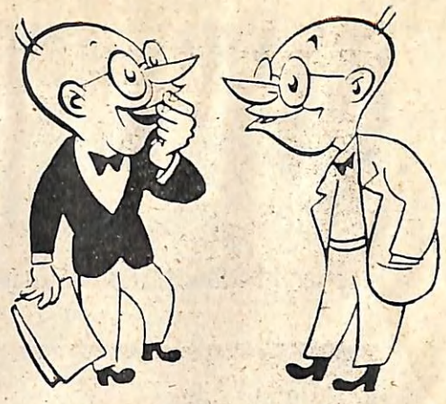

— Sahne sanatkârları balolarını niçin maskeli yaptılar?

— Görenlerin gözü kalmasın diye!

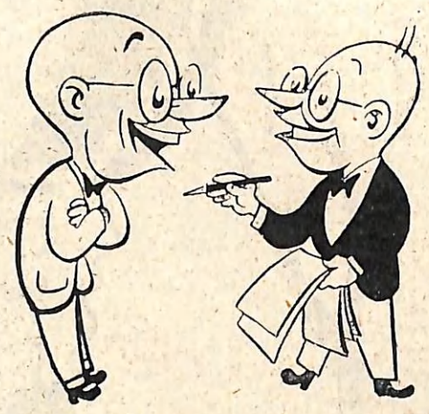

— Çocuk Esirgeme balosuna kimler gider?

— Çocukları bağırlarına basmak istiyen hamiyetliler!

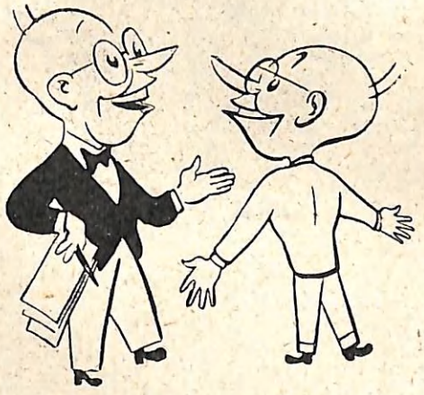

— Yardımsevenler balosu niçin (Büyükkulüp)te yapıldı?

— Belki kalbi büyük olanlar da gelir diye!

— C.H.P. liler balolarını niçin Tokatlıyanda vermediler?

— Dayağa taraftar olmadıklarını belli etmek için!

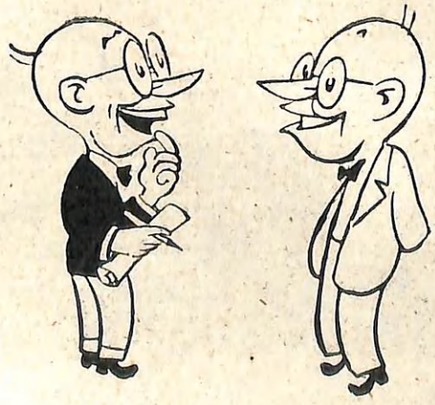

— D. P. balosu neden gecikti?

— Demokrasinin geç kaldığını anlatmak için!

— Tıp balosu niçin yapılıyor?

— Doktorları yürekleri tıp tıp eden hastalara ısındırmak için!

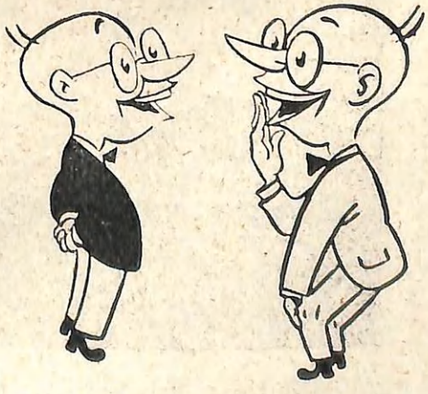

— Konakta balo olacakmış, kimler gidecekmiş acaba?

— Fındıkçılar!

TOMBUL TEYZE

— *Korkma Dayıcığım, zelzele şimdi biter..*

— *Bu zelzelenin biteceği yok oğlum, içeride bizim bayan kömürsüzlükten titriyor!*

T. T. Postası

S — Sayın Teyzeciğim,
Gripten dolayı bütün ev halkı yorgan döşek 39 ateşle yatıyoruz. Sizin de geçende arkanıza şişe çektiğinizi gördük. Fakat çelimsiz ve sıskalığı kendine soyadı olmuş olan Dayımızın maşallah hiç yattığını görmedik, neden?

C — İlâhi yavrularım. Hepinize geçmiş olsun, şifalar dilerim. Bizimkinin gribe tutulmadığının sebebi kendisinin muafiyeti olmasındandır.
Biliyorsunuz o her akşam 39 la değil âdeta hamam külhaniyle yattığından ateşe alışkındır külhani!

Şair Halil Nihat Boztepe geçenlerde Hakkın rahmetine kavuşmuştur. Bundan otuz iki sene evvel bu mecmuanın sahibini elinden tutarak ilk defa gazetelere götürüp tanıtan ve eserlerini neşrettiren bu büyük insanın hâtırasını hürmetle anarız.

"AGAÇ KASİDESİ" NDEN

Yabancısıydı *Maarif*, dilin ve yurdumuzun!
Yürüttü gitti nihayet, değilmiş ömrü uzun!

İşin şu içyüzü: Millî değildi, Rahmetli!
Nasıl olurdu bu yüzyılda olmamak millî?

Çok az zamanda neler oldu memlekette neler,
Hayale gelmez olaylarla geçti hep seneler...

Bilirsiniz ki *vilâyet*ti dün, bugün *il*dir!
Niçin o böyle küçülmüş, sebep nedir? — dildir!

Olurdu böyle o düşman edeydi istilâ!
İlâhi sen acı, gösterme yurda başka belâ!

***Vekâlet* oldu *Vekillik*, bugün *Bakanlık*tır!**
Yarın nedir? O bilinmez, yarın karanlıktır!

***Tekel Bakanlığı* denmiş... Bu, *inhisar* olacak!**
***Münakalâta* niçin denmemiş acep *Tekayak*?**

Velev arapça, velev türkçe olsa yok inanan:
Ne *Cennet* ehli olan var, ne *uçmak* ehli olan!

Yeter *cehennem* ilâhi, yaratma bir de *Tamu*!!
Esirge her ikisinden Nihad-ı masumu!

Esirge dilciyi hattâ ateşten, Allahım...
Yeter o gaafile zira benim yakan ahım!

Halil Nihat Boztepe

EŞEKLER ARASINDA :

Eşek 1 — Adamcağıza «eşek sudan gelinceye kadar döveceğim!» dedi..

Eşek 2 — Birimiz gidelim de sudan geldik deyip zavallıyı kurtaralım bari !

— Haydi sen mahpusa girip rahata kavuşacaksın, ya biz tezekler içinde oturup ne yapacağız?

Küfürler ve küfürbaz

Yazan :

Refi Cevat Ulunay

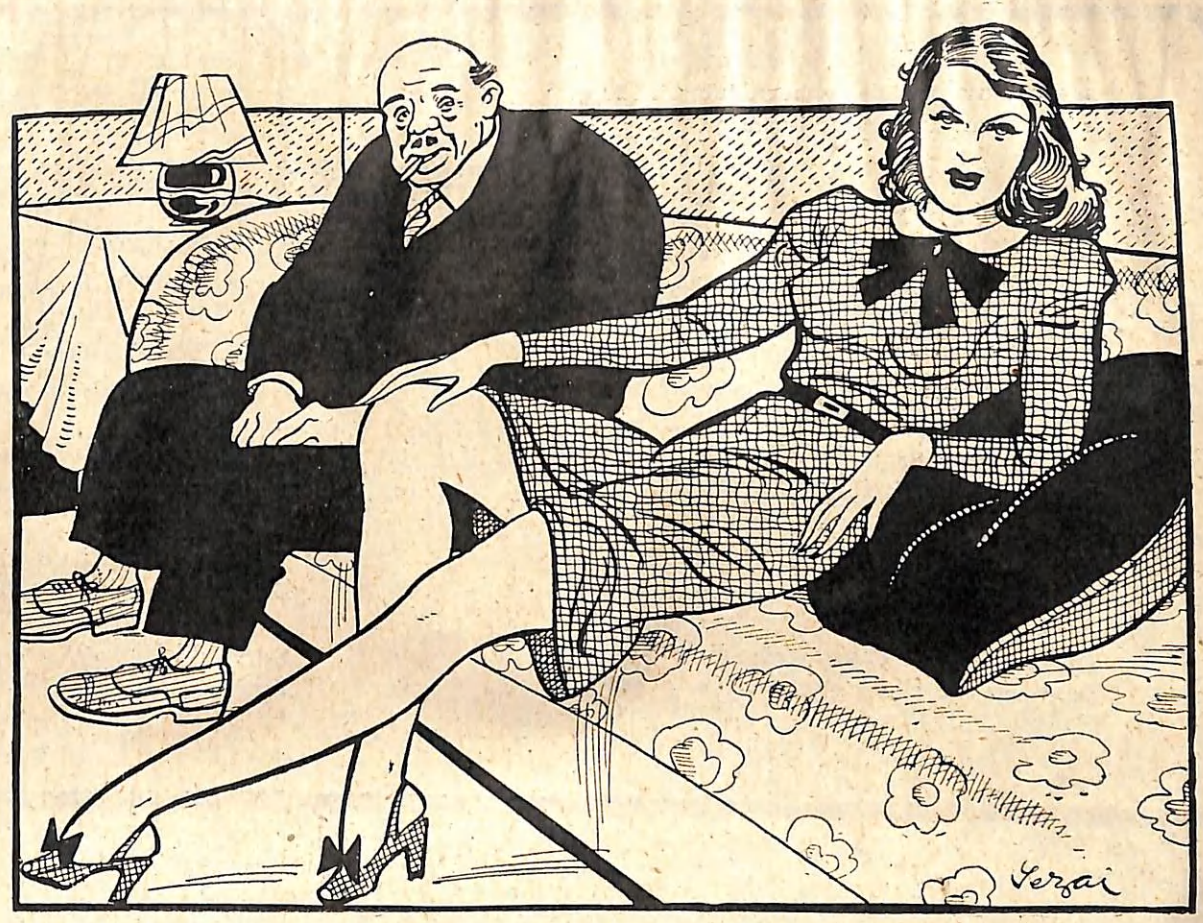

— Sevgilim, senin yanında her şeyi unutuyorum..
— Biliyorum, pinpon olduğunu bile!

ÇOKTANBERİDİR gazetelerde şöyle kasıla kasıla küfürlü yazılar görmüyorduk... Son günlerde bu noksan telâfi edildi. Eski bir dostum vardı, İstanbulun tanınmış küfürbazlarındandı; öyle yakası açılmadık, gümrüğü alınmadık küfürler bulurdu ki böyle bir küfür sağnağı altında kalanlar hayretten hiddete vakit bulamazlardı.

Bir gün misal olarak şu vak'ayı anlattı:

«Üsküdar vapurlarında kaptanlık eden bir Ahmet kaptan vardı. Bu adamı hepimiz küfürbaz bilirdik. Hakikaten yolunun üstünde bir mavna, bir salapurya gördü **mü? Açar** ağzını yumar gözünü söylemediğini bırakmazdı. Bir gün Üsküdara gidiyoruz... Önümüzde bir mavna çalkalanıp duruyor... Ahmet kaptan düdük çaldı... Koca mavna hâlâ duruyor... Nihayet yaklaştık. Ahmet kaptan başladı kalaya... Derken mavnacı da mukabeleye girişmesin mi? Meğer herif bu bahiste Ahmet kaptanı yaya bırakacak kudrette imiş. Ben bile afalladım... Öyle ağır sözler, öyle iğrenç hakaretler ki... Nerede ise vapur halkı, deniz tutmuş gibi, kusacağız... Ahmet kaptanda boyun ve yüz damarları oklava gibi kabarmış veriştiriyor... Öteki de öyle .. Nihayet kaptan lâfla başa çıkamıyacağını anlayınca ne yapsa beğenirsiniz? Vapurun yanından kaldırıp kendini mavnaya atmaz mı? Mavnada gırtlak gırtlağa **geldiler. Kaldık** mı biz deniz ortasında kaptansız?!.

Bereket versin... Kumandayı lostromo aldı. Tekrar mavnaya yanaştı; gemiciler atladılar; dövüşü ayırdılar... Kaptan vapura çıktı; iki saat rötarla Üsküdara vardık.»

İstanbulun tanınmış küfürbazlarından biri de Allah taksiratını affetsin Çeşmemeydanlı tulumbacı reisi Galatalı Hamdi reisti. Bir gün birisine kızmış:

— Söyle! dedi, hangi babanın canına okuyayım?

Meşhur küfürbaz kahveci De-

— Kocam dalgın bir adam, bu halinden hiç memnun değilim.
— Benimki de dalgın ama, bilâkis çok memnunum, bazı unutuyor da ev harçlığını iki defa veriyor!

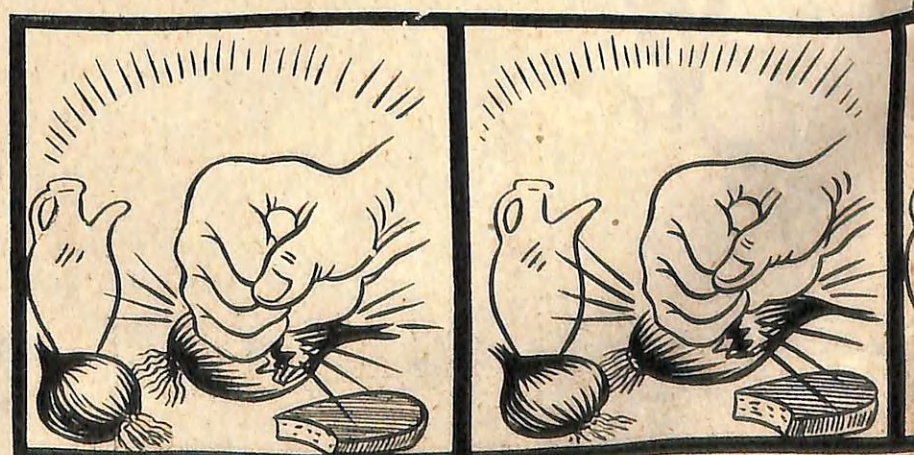

KÖYLÜ ALNININ TERİYLE KAZANIR, YUMRUĞUNUN

Sabah.. *Öğle...*

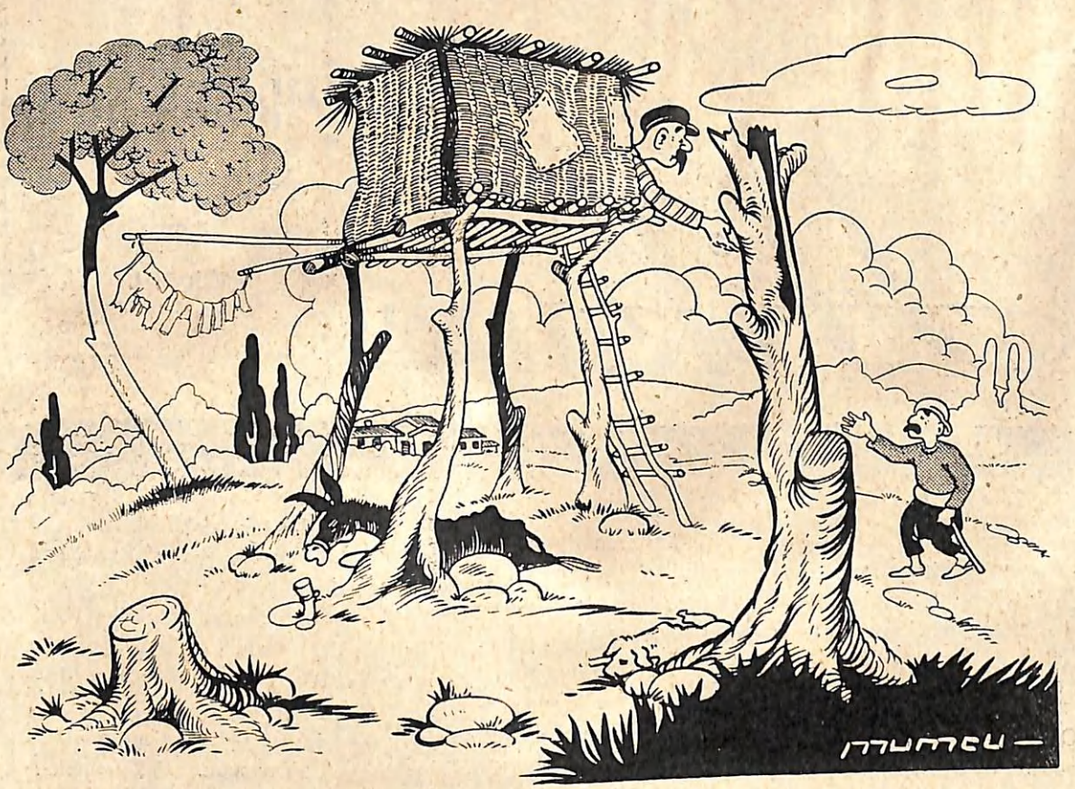

— Uğurlu kademli olsun, sayenizde köyümüzde de apartumanlar kurulmağa başladı ha!

de ile Gâvur imamın hikâyesi meşhurdur. Her zaman berabe. bulunan bu iki adamın en bü yük zevkleri birbirlerine küfretmekmiş. İstanbulun birçok semtlerinden canları sıkılanlar sinemaya gider gibi: «Haydi Dedenin kahvesine gidelim de küfür dinleyelim!» derlermiş. Fakat iki arkadaş böyle âleme maskara olmaktan sıkılmışlar; bir daha birbirlerine küfür etmemeğe yemin etmişler. Tabii aralarında konuşacak başka mevzu da kalmamış. Bütün gün kahvede ikisi birbirlerinin karşısında düşünmekten bıkmışlar. Bir gün Dede:

— İmam! Galiba halt ettin! Artık konuşacak lâf bulamıyoruz.

Demiş. İmam da bu yemine bir (hile-i-şeriye) bulmağı düşünmüş ve muvaffak olmuş; kahveye gelmiş... Dedeye şöyle demiş.

— Seninle birbirimize tatlı tatlı küfrederdik. Sonra vazgeçtik. Böyle olmakla beraber sen bana küfredecek olsan kızmam. İşte bütün kahvedekiler şahit olsun... Fakat küfrün derecesi var. Meselâ Sen bana «alçak, namussuz, hayâsız, rezil» de de «terbiyesiz» deme, haysiyetime dokunur. Meselâ «eşek, katır» de de «öküz» deme kibrime dokunur. «İbrik, havruz» de de «süpürge» deme fenama gider.

Kahvedekiler kahkahayı basmışlar. Dede:

— Ulan imam! Demiş, bu hileyi kendine uydurdun. Bir de bana bul da içimi dökeyim.

İmam:

— Yok! demiş, sana da uygun hile bulursam üstünlüğümü kaybederim. Sen arayıp buluncaya kadar avanta bende olsun!

Paşalimanında yalısı bulunan eski Maliye Nazırlarından birinin oğlu Galip Beyde de bu küfür merakı vardı. Fakat, o, bunu bir cinnet haline getirmişti. Onun bu zaafını bilenler sandala binerler, yalının karşısına gelirler. Evvelâ:

— Deli Galip! diye bağırırlar. Galip Bey hemen camı, kafesi sürer, küfüre başlar. Onlar sandaldan bu yalıdan karşılıklı söylerler söylerler.

Kadınlar:

— Ayıptır Bey! Bunlar mahsus yapıyorlar. Ehemmiyet verme... Sen sus!

Dedikleri zaman Galip Bey:

— Susun be karılar! Beni mat ettirip de patlatacak mısınız? Kanıma mı gireceksiniz... Sizin aklınız ermez... Bana testiyi yetiştirin boğazım kuruyor.

Der devam eder.

Küfür partisi mayna olunca Galip Bey:

— Oooh! dermiş. Rahat ettim. İçimi boşalttım. Yoksa kumbara gibi patlıyacaktım.

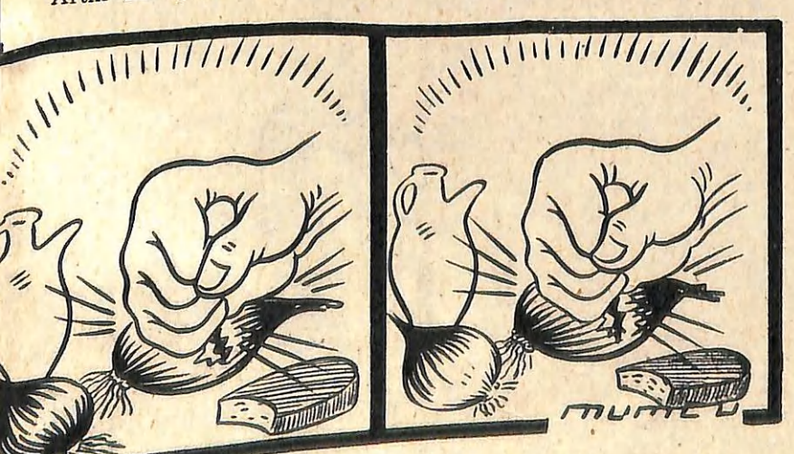

UVVETİYLE DOYAR!
Kuşluk....

Akşam!

Rebeka — Felestina yidenlerin er biri bir tucarı vuruyormuş, sen ne duruyorsun?
Mişon — Ne diyorsun be, ben da vurulanlardanim!

Hikâye

Aksilik buya

Yazan :
VİRGÜL

Küçük yaşta annem ölmüş. Ben babamın eline kalmışım. Babam beni kendi tecrübelerine göre büyütmüş ve bu kendi uğradığı felâketleri benim çekmememi istememişti.

Hatırlarım; bana ilk verdiği nasihat şu oldu:

«— İnsanlar hiç bir zaman istediklerini elde edemezler. Buna mukabil, istemedikleri de avuçlarının, hattâ ağızlarının içine düşer. Zaten, nezaket de öyle icabettirir. Meselâ ben şimdi sana: «Dondurma ister misin?» diye sorsam, ne cevap verirsin?

Çok sıcak bir gündü. Kendimi zorlayarak: «Hayır, istemem, baba,» diye cevap verdim.

Babam: «Aferin, oğlum» diyerek beni elimden tuttu, bir mahallebiciye götürdü, önüme kocaman bir dondurma geldi...

Bu ilk misalden, dersten ve mükâfattan sonra ben «evet» yerine «hayır»; «hayır» yerine de «evet» demesini öğrendim.

Babam sorardı:

«— Karnın acıktı mı, oğlum?»

Derhal: «Hayır» derdim. Lokantaya girer, yemek yerdik.

— Başka birşey yiyecek misin? diye sorunca: «Evet, evet» derdim. O zaman kalkar, ya sinemaya, yahut tiyatroya giderdik, sonra yine beraber eve dönerdik.

Gel zaman, git zaman, ben tabii büyüdüm. Mektebe gittim. Hoca derse kaldırdığı vakit: «Dersine çalıştın mı?» diye sorardı, çalışmışsam: «Hayır» derdim, sıfırı basar oturturdu. Başka bir gün kazara çalışmazdım. Hoca: «Bu sefer çalıştın mı?» diye sorardı. «Evet» derdim, on numara alır, otururdum.

«Evet» e «hayır», «hayır» a «evet» demek hayatta çok işime yaradı. Dairede memurların hepsi müdürün her dediğine «evet» derlerdi, bir ben «hayır» derdim. O zaman herkes bana «Ne cesur adam!» diye hayran olurdu.

Benim bu düsturum kadın-kız işlerinde de iyi neticeler veriyordu. Dalga geçtiğim kızlar: «Beni seviyor musun?» diye sordukları zaman, sevdiklerime: «Hayır!» diyordum. Kendisini sevdirmek için benim her dediğimi yapıyorlardı. Sevmediklerime de: «Evet» diye cevap veriyordum. O zaman da onlar nazlanıyorlar, yavaş yavaş benden uzaklaşıyorlar, ellerini, eteklerini çekiyorlardı.

Fakat, her şeyin bir istisnası vardır, derler. Bu işte de öyle oldu:

Sırf gönül eğlendirmek, vakit geçirmek için «konuştuğum» bir kız vardı. Güzelliğine güzeldi, fakat başka her cihetten sıfırdı. Hepsi gibi o da beni kendisine âşık sanıyor, ikide bir: «Beni seviyor musun?» diye soruyordu.

Kendimden uzaklaştırmak için ben de her seferinde: «Evet» diyordum.

O bunu duyunca seviniyor, bana daha fazla sokuluyor, boynuma daha sıkı sarılıyor, beni daha kuvvetli öpüyordu. Arkasından da: «Nasıl? Beğendin mi?» diye soruyordu. Beğenmemek kabil mi? Tabiî: «Hayır!» diyordum, o da bir misli daha hararetle tekrârlıyordu.

Hasılı, bu sual - cevap yarışı gitgide o kadar ilerledi ve öyle kat'î bir şekil aldı ki... Evlenme dairesine kadar vardık. Fakat ben, kararımı vermiştim: mademki insanlar her dediğimizin aksini yapıyorlardı...

... Ben de, nikâh memuru: «... hayat arkadaşlığına kabul ediyor musunuz?» diye sorduğu zaman, enayi gibi:

— Evet! dedim.

Aksiliğe bakın, kırk yılda bir bu kelimeyi lûgat mânasına aldılar ve nikâhımızı kıydılar.

ECNEBİ NÜKTELERİ

— Karınıza sürpriz yapıyorsunuz demek?
— Evet, manto bekliyordu, kolonya götürüyorum!

— Parayı amcasının verdiğini duyunca, oğlanı bırakıp, amcasına vardı!

— Size oğlumu takdim ederim!
— Aman ne kadar size benziyor!

Daktilo — Patron beni artık sevmiyor, geçen gün neden daktilo öğrenmiyorsun? dedi...

PERİ
YAKINDA
ÇIKIYOR!

Yeni Sabah
★★★ HÜRRİYET VE HAKKIN YILMAZ MÜDAFİİYİZ ★★★

SALON
Onbeş günlük
MAGAZİN

«YENİ SABAH» IN BÜYÜK FEDAKÂRLIĞI

Gazetemiz büyük malî fedakârlıklara katlanıp yıkım olacak kadar masrafa girip iri kıyım romancı Esat Mahmut Karakurd'un sureti mahsusada bizim için yarattığı edebî, siyasî, iktisadî, içtimaî, bedii, şehevi, hayatî, cemâdî şaheseri satın almıştır. Bu nüshamızdan itibaren bu güzel romanı takip etmelerini güçlü kuvvetli erkeklerden hoşlanan olgun kadınlarla bitirim kadınlara bayılan tüysüz delikanlılara hassaten tavsiye eyleriz.

Büyük romancı bize hazırladığı şaheseri böyle tasarladı.

Bu adam kimdir? Eserini bize satmağa razı olmak lûtfunu gösteren Esat Mahmut'tur.

Edebiyatımızın üstadı, gazetemizin minnettarı, kadınların gözdesi, romancıların sözdesi Esat Mahmut Karakurt.

TAKVİMDEN BİR YAPRAK

Bu Rezalettir!

— Ulunay —

Devri kadimde din gayreti vardı. Allah korkusu vardı. İnsanlar birbirlerine hürmet ederlerdi. Ne ise... Öteyi beriyi pek karıştırmıyalım. Mezâ-ma-mezâ! Lâkin şimdikilerin hali de âdeta rezalet!

O ne demek efendim? Geçen gün, bendehaneye balık götürmek istedim. Bildiğimiz balık... Nereden alınır? Tabii Balıkpazarından. Ben de Balıkpazarına gittim, balık alacağım. Baktım, balıkların kimi iri, kimi ufarakça. Eh, tabii irilerini tercih ettik. Elin enayisi ben kalmadım ya! Tam pazarlık ettim, alacağım herifin biri arkadan bir omuz vurarak beni âdeta kündeye getirircesine itip önüme geçmek istemez mi? Vay küstah vay! Tabii kan başıma sıçradı, adamlar etrafımıza üşüştü; aldım karatayı ayağının altına, bir, âlâ terbiyesini verdim. Verdim ama, ben de sinirlendim, bittim. Balıklar çamurlandı, falan. Cenab'ın dediği gibi:

Bir harâb-âbâddır ki bu dünya,
divaneden divaneye kalır!

Hani Bektaşinin biri Karacaahmette demlenirken telâşla koşan birini durdurmuş:

— Nereye erenler? diye sormuş. Adam:

— Acele işim var! deyince mezar taşlarını gösterip:

— Bunların da işleri aceleydi, nene lâzım, gel hele bir dem al! demiş.

Onun gibi sıra, saygı bilmiyen herifleri bir temiz demlendirmeli ki işler yoluna girsin.

Ve illâ felâ.

HAYATIMIN TEK HECESİ

Edebî, iktisadî, siyasî, hayatî ve şehevî roman. Tefrika No.: 1.

Büyük, iri kıyım romancı Esat Mahmut Karakurd'un, gazetemiz için hazırladığı dünyanın en güzel eserini, kendimizi satacak kadar fedakârlıkla temin ettik. Okuyucularımızın bu fedakârlığı takdir ederek gazetemizi kapışacaklarını şiddetle ümit ediyoruz.

Lâpa lâpa kar yağıyordu.

Güneş eritiyordu yağan karları bir yandan.

Kar taneleri güneş altında pırıl pırıl yanıyordu.

Kadın odanın orta yerinde dolaşıyordu.

Ama ne kadın!

Ama ne kadın... Üf be! Görmeli yani. Adem oğlu insan olalı böylesini görmemiştir.

Kadın gerindi yatağının içinde. Sert memelerinin nemli uçları krepsaten geceliğini kütürdetti. Gecelik bu sert uçların temasiyle yırtıldı. Daha doğrusu ateşinden eridi. Kadın kızıl dudaklarını şehvetle araladı. Rüyasında kendini sert kolları arasında harap eden erkeğin kucağına kendini bırakıp öpülmek için yanan derisi kavrulmuş dudaklarını uzattı.

Lâpa lâpa yağan bir kar damlası güzel kızın yanağına kondu. Kondu ve hemen buhar haline geçti. Uyandı. Kapalı pencereye gitti. Yağan karları seyretmeğe başladı. Yoruldu sol ayağı üzerinde durmaktan. Yüksek ökçeli iskarpin giymek doğrusu akıl kârı değildi.

Dolgun kadın, dişi kadın çoraplarını giydi. Baş ucunda duran fotoğrafı aldı. İki eliyle, yasladı göğsüne. Dik yuvarlaklar ezildi, ezildi, ezildi.

Kimdi bu adam?

Kocası mı? Olamaz. Kocalar bu kadar sevilmez.

Aşıkı mı? Evet ama hangisi? Yüzlerce adam bu kadını sevebilir.

Kimdi bu adam?

Yaklaşın da bakın. Başınız dönmesin! Tanıdık değil mi? Hasetten kuduruyorsunuz, biliyorum. Hakkınız var. Çünkü benim bu adam. Beni genç yaşımda kül eden, kömür eden ve yüzüme bu kara boyayı süren kadınla ateşli maceramı anlatıyorum size:

Kadının esmer, boylu boslu, iri kıyım âşıkı tam bu sırada içeri girdi. Hiddetten kan çanağına dönen gözleri deli gibi parlıyordu. Kolunu memeleri arasından uzatıp permanantlı saçlarını gürbüz koluna doladı, doladı, doladı; kadının sert adaleli vücudunu kıvırdı, kıvırdı, kıvırdı; bütün kuvvetiyle duvara savurdu.

Kadın önce duvarı, sonra yeri öptü. Şehvetle inledi ve erkeğin ayakları dibinde dişi bir yılan gibi sürünmeğe başladı.

-Sonu yarınki (Yeni Sabah) ta-

Mizah

GÖZÜNDEKİ ÇÖP

— Bu kadar açıklık da fazla doğrusu!